

پزشکیان: حل چالش کم‌آبی نیازمند تغییر نگرش است

گروه خبر: دولت‌ها در سال‌های اخیر نشان داده‌اند به جای حل مشکل، آسان‌ترین راه که تعطیلی است را در نظر می‌گیرند. اما تصمیم به تعطیلی تصمیمی پرهزینه است که به کشور و مردم تحمیل می‌شود. تعطیلی‌ها تبدیل شده‌اند به مُسکن‌های همیشگی دولت‌ها برای دردهای مزمن. آنطور که فاطمه مهاجرانی، سخنگوی دولت در صفحه‌شخصی ایکس خود نوشته: تهران اول مرداد تعطیل شده است. او در این پیام خود نوشت: «با تصمیم هیئت دولت و در پی تداوم گرمای شدید و ضرورت صرفه‌جویی در مصرف آب و برق، روز چهارشنبه اول مردادماه در استان تهران تعطیل اعلام شد. فرصتی است برای استراحت، سفر کوتاه یا در کنار خانواده بودن؛ البته با رعایت نکات ایمنی و صرفه‌جویی در مصرف انرژی.»

روز گذشته مسعود پزشکیان، رئیس‌جمهور نیز منظور یافتن راهکارهای علمی و کاربردی رفع چالش کم‌آبی در کشور جلسه هم‌اندیشی با دانشگاهیان برگزار کرد و وزرای نیرو، کشاورزی و علوم و جمعی از رؤسا و اساتید دانشگاه‌های مطرح کشور در این جلسه حضور داشتند. پزشکیان تأکید بر ضرورت رعایت اصل تعادل میان منابع و مصرف آب به عنوان یکی از بنیادی‌ترین اصول توسعه پایدار، خواستار تدوین راهکارهای علمی، جامع و منطقه‌محور برای مقابله با چالش کم‌آبی شد و بر نقش مؤثر دانشگاه‌ها، رسانه ملی و نظام آموزشی در حل این مسئله ملی تأکید کرد. او افزود: «عدم رعایت این اصل، منشأ پخش عمده‌ای از مشکلات کنونی در حوزه آب کشور است. باید به دقت ارزیابی کنیم که اقداماتی که طی سال‌های اخیر با صرف هزینه انجام شده‌اند، تا چه میزان نتوانسته‌اند در کاهش مصرف آب مؤثر واقع شوند.» رئیس‌جمهور تأکید کرد: «چون حل مسئله کم‌آبی محدود به یک بخش خاص نیست و به نوعی همه حوزه‌های مدیریتی را در بر می‌گیرد، لازم است راهکارهای ارائه‌شده ریشه‌ای و جامع باشد تا از عوارض احتمالی در دیگر بخش‌ها جلوگیری شود.» پزشکیان بر اهمیت آگاه‌سازی مدیران، مسئولان و سیاستگذاران کشور درباره وضعیت آبی و دلایل بروز چالش در این بخش تأکید کرد و گفت: «داده‌ها

مهدی پیرهادی، رئیس کمیسیون سلامت،

محیط زیست و خدمات شهری شورای شهر تهران

درباره این موضوع به هم‌میهن گفت: «بودجه‌مناسبی برای

انتقال آب از نقاطی که امکان داشت به تهران بوده‌جه در نظر

گرفتنیم. این بودجه در ابتدای سال بوده و قاعدتاً پس از اختصاص این بودجه برای

رفع مشکلات مردم، مدت زمانی نیاز است تا عملیات‌های عمرانی آن به اتمام

برسد.» او افزود: «فقط من این نوید را بدهم که بعد از تصویب این بودجه،

شهرداری انتقال وجه نقد به شرکت‌های سازنده پرداخت کرده است. این

شرکت‌ها زیر نظر وزارت نیرو هستند. شهرداری براساس مجوز شورای شهر برای

پروژه انتقال آب از سد طالقان به کرج بیش از ۶۰۰ میلیارد تومان نقدی به

مجموعه‌های وزارت نیرو پرداخت کرده است. فکر می‌کنم انتقال آب طالقان به

کرج و سپس تهران قبل از پایان سال انجام‌می‌شود. البته قرار بود این اتفاق زودتر

بیفتد اما فضای موجود و اتفاقاتی که رخ داد کمی شرایط را سخت‌تر کرده است.»

پیرهادی درباره نشتی سد لار نیز توضیح داد: «بیش از ۱۶۵ میلیون

مترمکعب نشتی سد لار بوده و برای پیشگیری از این نشتی و انتقال آن آب

به تهران ما تا این لحظه ۵۰۰ میلیارد تومان نقدینگی - نه اعتبار به حساب

شرکت‌هایی که نیرو معرفی کرده - واریز کرده‌ایم تا به مجموعه وزارت نیرو کمک

شود و این آبرسانی به شهر تهران زودتر انجام شود. اما از آنجایی که پروژه نشتی

و سد لار یک پروژه بسیار پیچیده است و انتقال آب از آن نیازمند چندین سال زمان

است، فکر می‌کنم تا پایان ۱۴۰۵ زمان ببرد. اما این رویه کمک به وزارت نیرو را

امسال شروع کردیم تا تهران در سال ۱۴۰۶ با بحران آب مواجه نشود.»

او بار دیگر تأکید کرد: «پروژه انتقال آب از سد طالقان به تهران نهایتاً تا پایان

امسال و سپس زودتر افتتاح شود. البته معارض‌های ملکی در مسیر این پروژه

وجود دارد که وزارت نیرو و استانداری البرز باید نظر معارضان ملکی را در این

خصوص جلب کنند. این معارضان مربوط به ملکی‌های شخصی مردم است.»

رئیس کمیسیون سلامت، محیط زیست و خدمات شهری شورای شهر تهران

درباره شرایط بحرانی و قطع گاه طولانی مدت آب در تهران، گفت: «من از این

موضوع بسیار ناراحت هستم که در چند سال گذشته بارها فریاد زیم که دولت

کمک کند تا از وسایل کاهنده مصرف آب در شهر تهران استفاده شود. دولت باید

به وسایل کاهنده سوپسید اختصاص دهد. برخی از وسایل مانند کولرهای نسل

قدیمی در حال حاضر قدیمی شده و آبر است. استفاده از آب‌خاستری و

آب پسایی ساختمان‌ها را می‌توان در حوزه‌های مختلف استفاده کرد. در سالیان

گذشته دولت‌های مختلف باید برای استفاده از وسایل کاهنده تمهیداتی در نظر

می‌گرفتند تا امروز شاهد این شرایط نباشیم. اگر من هم در سال ۱۴۰۰ در خصوص

کم‌آبی تهران فکر نمی‌کردم امروز تعداد زیادی از درخت‌های شهر تهران خشک

می‌شد. مدیرانی که در این خصوص فکر نکردند باید امروز پاسخگو باشند.»

او با اشاره به لزوم ورود دستگاه قضایی به ترک فعل‌های صورت گرفته، تأکید

کرد: «دستگاه قضایی باید پیگیری کند تا مشخص شود چرا برخی ترک فعل یا

کم‌کاری کردند و به درستی وظایف قانونی خود عمل نکردند؟ دستگاه قضایی

باید حتماً باید بررسی کند کم‌کاری چه کسانی در سنوات و دهه‌های گذشته

باعث شده که امروز ما در تهران دچار کم‌آبی شویم و آنها را پاسخگو کنند. کم‌آبی

موضوعی نیست که امسال یا دو، سه سال گذشته به وجود آمده باشد. میزان

بارش و این کمبود آبی که در طی دهه‌های گذشته به مرور به وجود آمده،

محصول یک یا دو سال نیست و این میزان به شکل آمار در یک جدول قابل

مشاهده و در اختیار همه ما (مسئولان) بوده است. کسانی که برای این شرایط

تدبیر نکردند باید پاسخ‌دهند چرا برای این موضوع برنامه‌ریزی نکردند؟ فکر آنها

کجا مشغول بوده است؟ چرا اینقدر بدون برنامه فکر عمل کرده‌اند؟»

J A M A L

طرف ما عزا، آن طرف عروسی

درباره عکسی از حاشیه وی‌مبلدون

امیر جدیدی

عکاس و روزنامه‌نگار

دنیا دنیای بدی است. انگار قرار است در این عالم بار تاریخ بر دوش ما باشد و بشر غربی در امن و آسایش روز را شب کند. برای منی که قرار است هر روز درباره یک عکس بنویسم وضعیت پیچیده‌تر از آن است که تصور کنید. وقتی به عکس گرسنگان و کشته‌شدگان غزه نگاه می‌کنم، وقتی عکس‌های جنگ اوکراین و روسیه را می‌بینم، وقتی به عکس تشییع جنازه خانواده‌ای نگاه می‌کنم که بابت مشکوک شدن نیروهای حفاظتی در شهرستان خمین کشته شدند، وقتی به تصاویر حمله اسرائیل به روسیه و درگیری‌های داخلی‌شان نگاه می‌کنم، چه باید بکنم؟ از کدام‌شان بنویسم؟ اصلاً وقتی به این عکس‌ها نگاه می‌کنم دیگر باقی عکس‌ها چه حرفی برای نوشتن دارند؟ چطور عکس‌های آن طرف عالم را ببینم و توی دلم فحش ندهم، با چه زبانی بنویسم‌ای مردم همان روزها که ما و شما زیر تیر و بمب و تفنگیم، همین روزها که نزدیک به دو میلیون نفر از گرسنگی در حال احتضارند، یک عده دیگر در زمین‌های تنیس لباس‌های آلاّمی می‌پوشند، ساعت رولکس روی مچ می‌بندند. جواهرات کارتیه‌شان را به گل و گردنشان می‌آویزند و زیر آفتاب مطبوع لندن دور هم می‌نشینند و با نمک‌های منصور بهرامی‌ها ریسه می‌روند. آن‌ها آنقدر مردمان بانزاکتی هستند که بیست هزار نفرشان قد یک ساعت دیواری صدا ندارد. یعنی وقتی قرار بر سکوت باشد صدا از زمین و دیوار در بیاید این جماعت جیک نمی‌زنند. این جماعتی که می‌گویم هر کدام‌شان میلیون میلیون دنیال‌کننده وفن دارند. اما قرار نیست صدایی از آنها در بیاید. اینها همه چشم و دلشان را توی همین زمین‌های سکوت گذاشته‌اند. آنقدر چشم‌شان را به زمین دوخته‌اند که باقی عالم را نمی‌بینند. وگرنه مگر می‌شود آدمیزاد باشی و این همه ظلم را ببینی و دم نزنی؟ مانده‌ام. به معنای واقعی کلمه وامانده‌ام. اصلاً این نوشتن‌ها چه فایده دارد؟ شما می‌دانید که این نوشته‌ها ممکن است دل کسی را آرام کند؟ شما می‌دانید که این نوشته‌ها می‌تواند گرسنه‌ای را سیر کند؟ جنگی را تمام می‌کند؟ اصلاً این چه عالمی است که هر روز هر روزش یک طرف عالم عزا است و طرف دیگرش عروسی؟

